

svého nálezu shledali a v důsledku toho předpokládali. Této povinnosti bedlivého a svědomitého zkoušení projevů znalců nalézací soud nedostál. Neuváděje vůbec, z jakých úvah se nepřidal k úsudku znalců, prý mu nepostačujícím, spokojuje se tím, že uvádí konečný jejich závěr a nezmiňuje se nikterak o skutkových okolnostech, znalci shledaných a předpokládaných, obzvláště o tom, že v dopisech i ve vlastnoručních podpisech i v ukázce písma obžalované objevují se tytéž charakteristické tvary osobitého rukopisu u písmen A, O, P, M, d, t, n, obzvláště s, ch, k, a že v souhlasných větách »by ste byl tak láskav« jsou tahy i chyby naprosto stejné, stejnopisy jako fotografované a objevují se tytéž chyby »višetřit, viřidit«. Jelikož opomenuté části projevu znalců poukazují ku správnosti konečného jejich závěru, mohlo, kdyby soud byl k nim řádně přihlížel, zdržeti ho od toho, aby se odchýlil od úsudku znalců, a přiměti ho k tomu, by se k němu přidal, takže se dolíčená neúplnost rozhodovacích důvodů dotýká skutečností rozhodných.

Čís. 2014.

Skutková podstata zpronevěry nepředpokládá po stránce subjektivní úmyslu, způsobiti majiteli svěřené věci nebo jiné osobě škodu (trvalou); stačí vědomí pachatelovo, že jednání jeho porušuje práva osoby, jež věc svěřila nebo v jejíž prospěch byla svěřena.

Beztrestnost z důvodu účinné lítosti předpokládá včasnou náhradu celé škody. Není jí okolnost, že se poškozený může s úspěchem hojiti na jmění pachatelově, ani zajištění pohledávky na jeho jmění.

(Rozh. ze dne 8. června 1925, Zm II 227/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 27. března 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle Šu 183 tr. zák. mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc výslovně čís. 9 písm. b), věcně i důvod čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř. vytýká zmateční stížnost, že stěžovatel neměl poškozovacího úmyslu, zamýšleje škodu napravit, dále, že trestnost skutku jest vyloučena, ježto byl stěžovatelem spáchán v nejkrajnější bídě, a konečně, že skutek přestal býti trestným, protože pohledávka, jež vzešla H-ovi proti stěžovateli ze zpronevěry, byla úplně kryta stěžovatelovým podílem na nemovitosti, na níž byla pohledávka se svolením stěžovatele právem zástavním zajištěna. Zákonné provádění těchto hmotněprávních námitek omezuje se na srovnání skutkových okolností v napadeném rozsudku zjištěných se zákonem. Pokud stížnost předpokládá jiné nebo ještě další skutečnosti, neprovádí dovolávaných zmatků po zákonu a nelze k dotýčným důvodům přihlížeti. Rozhodovací důvody napadeného rozsudku přihlížejí řádně k všemu, co udali stěžovatel a svědek H. o napravení škody a stěžovatel o příčinách svémocného jednání, a skut-

kové údaje stížnosti nemají, pokud se odchylují od seznání jmenovaných dvou osob a doplňují je, opory v záznamech protokolu o hlavním přelíčení, takže jsou novotami v zrušovacím řízení nepřipustnými. S hlediska skutkových zjištění rozsudku soudu první stolice pak neobstojí žádná z námitek stížnosti. Rozsudek nezjišťuje, že stěžovatel měl již v době, kdy se svěřenou věcí protiprávně nakládal, úmysl, odčinit škodu, již H-ovi způsobil. Ovšem není v rozsudku zjištěn ani úmysl poškozovací. Než tohoto zjištění není třeba. Skutková podstata zpronevěry nepředpokládá po stránce subjektivní úmyslu, způsobiti majiteli svěřené věci neb jiné osobě škodu, zejména škodu trvalou. Subjektivní stránka zpronevěry jest naopak naplněna pouhým vědomím pachatele o protiprávnosti jeho jednání, t. j. vědomím, že jednání porušuje práva osoby, jež věc svěřila nebo v jejíž prospěch byla jinou osobou pachateli svěřena, k věci té, a předpokladu této osoby, že pachatel naloží s ní výhradně způsobem jemu přikázaným. Toto vědomí stěžovatelovo je v rozsudkových důvodech zjištěno větou, že stěžovatel kolekci mu svěřenou pro sebe použil, ač věděl, že je vlastnictvím H-e. Stěžovatel pak k příslušné větě své obhajoby dodal ještě, že věděl, že musí kolekci svého času odevzdati nazpět.

I s další námitkou je stížnost v nepravu. Beztrestnost z důvodu účinné lítosti předpokládá včasnou nápravu celé škody z trestného činu. Nápravou škody není pouhá okolnost, že se poškozený mohl a může s úspěchem za svou škodu hojiti ze jmění pachatelova, a není jí ani zajištění náhradní pohledávky na tomto jmění. Předpokládá se naopak, že škoda byla skutečně odčiněna vrácením věci (ukradené nebo zpronevěřené) nebo, není-li to možno, poskytnutím rovnocenné náhrady v penězích aneb jiných věcech. V tomto smyslu musí býti škoda napravena z pravidla ještě, než se vrchnost o pachatelově provinění dozví. Prodloužení této lhůty k nápravě škody může po rozumu §u 188 tr. zák. nastati, avšak výhradně smírem, ujednaným mezi pachatelem a poškozeným před tím, než se trestný čin dostal k vědomosti vrchnosti. K takové včasné nápravě škody nepoukazují skutečnosti, v napadeném rozsudku zjištěné. Stěžovatel dal arcib. H-ovi ještě před oznámením zpronevěry směnku, ale směnka nebyla stěžovatelem v době splatnosti zaplacená. V době, kdy dal obžalovaný poškozenému směnku (6. neb 7. ledna 1925), neměl již obžalovaný kolekce, neboť ji dle zjištění rozsudku již v prosinci 1924 dílem zcizil, dílem pro sebe upotřebil. Jde tedy o smlouvu ve smyslu §u 188 písm. b) tr. zák., dle níž se obžalovaný zavázal poškozenému v určité, ve směnce vytčené době, dáti náhradu, kteréhožto smíru však obžalovaný nedodržel a byl pak poškozeným udán, takže tím účinky účinné lítosti pominuly. Smír, v němž byl svědek stěžovatelem oprávněn, by si svou pohledávku dal zajistiti na nemovitosti stěžovatelově, byl ujednaný teprve po trestním oznámení, takže jím lhůta k nápravě škody s účinkem beztrestnosti prodloužena nebyla, nehledě k tomu, že nebylo ani tvrzeno, že tímto smírem bylo ujednáno, že se zaplacení pohledávky ze zpronevěry stane v určité lhůtě. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud ponechal tento smír mimo okruh svých právních úvah a spokojil se s výrokem, že o beztrestnosti pro účinnou lítost nelze mluvit, protože škoda před trestním oznámením nahrazena nebyla.